

földrészt is, ezt a különféle fasizmusoktól összesodort és lánctalpaktól préselt csont-
és hamutörmelékét...

Utána sajnós nem érzett semmit, jót.

Hangyányit ugyan buta lett Kelet-Európától, kettő pillanatra.

Továbbá reumásan zsibbadt.

Később megfájdult a feje is. „Gondolhattam volna!” – gondolta a Mester
ezt is, nem kell, minek

csak annyi maradjon, hogy

a forró időben termett fura csend ez a

közélgő depresszió puha sejtelme

mint a fútól... hogy nem érzed a nyelved!

a Károlytanács körül szurkos torkolatfényei!

Banálisan provinciális letargia a végsőkéig

valószínűtlen hajdani cukrászdiskurátokban, málló árkádok odvában.

Az Osztrák Söröző szarbarna székei meg akárha talmi kerubok...

„De hisz ezzel kitűnően kárpótolhatom magam!” – reménykedett boldogtalanul a
violán pirosuló Astoria-sarkon – érzéstelenítők helyett elegendő kísétálni a kánikulai
utcára három körül, „amikor a legnehezebb”, és máris terülj-terülj, asztalkám fogadja
az érzékeimet, lángolnak a percek, mint a Gundel palacsinta, tökre beszívom maga-
mat nyárral! Fulladt vörösséggel! Visszhangzó kéjkínnal! Mindeközben pedig
csontszáraz maradok! Ez már döfi! Gyalog a mennyországba

„SZÓ SE LEHET RÓLA.”

(Folytatása következik.)

Utassy József

TÁVOZOM AZ ÉDENKERTBŐL

Hármat csikordul mögöttem
az Aranykapu kulcsa:
távozom az Édenkertből.
A Kerúb milyen furcsa.

Nem üldöznek. Önként jövök.
Hátrahagytam mindent én,
csak a fügefalevél leng
nadrágomul, ingemként.

Az Úr Hangja elől futok,
mert kioktat, belepofáz!
Hiába száll ajakamról
hozza ima, fényes fohász.

És megőrjít a Tilalomfa!
Az állandó sziszegés.
Az imamalom mormolása:
hiszek és... hiszek és... hiszek és.

Hármat csikordul mögöttem
az Aranykapu kulcsa:
távozom az Édenkertből.
A Kerúb sír. Be furcsa.

UTAD VÉGÉN

Édesem, én egyetlenem,
drágám, de messzire mentél!
Utad végén az ég alja
már örökre naplementéll.

Nincs könnyem, nem zokoghatok.
El a Hold sápad helyettem,
a Hold, ez a vén, izgatott
szatirfej a fellegekben.

Buzdítanak a csillagok:
ha már ilyen árván hagytak,
rengesd fiad emlékét úgy,
miként bölcsőjét ringattad!

Térey János

TÚLUTAZNI VARSÓT

Kemény Istvánnak

Nincs mód, hogy Varsót túlutazzam.

Ma fél tucat fekete mozgatott meg,
És a termékeny esőzés terelt;
Végül nyúzott hordár akaszkodik rám
A peronon, és fogok védekezni, így lesz.

Sötét hotel, és ez a példás provincia.
 Micsoda ősz, jegyrendszer, új pokol,
 És hirtelen a szertelen broszúraárus,
 A Muranowski téren csaknem túljutottam.
 Meglepetések az újévre, föl se dobnak,
 Vasárnapiasan nyugodt a gettó
 Korzója, és úgy viselem magam,
 Ahogy harmincnégy nyarán, még szüzen.
 Varsó tartalmazza a mocskos estét
 És benne Jadwigát. „Te fájdalom
 Voltál, szívem, és karcsu láng leszel
 Fázó utcád fölött.” – Pedig beszélük,
 Meghúlt és meghalt Jadwiga,
 Feladatom eljutni addig a
 Köröndig, mert az ifju gárda én vagyok,
 Csapzott falak, kordon megint, de vonulok,
 Micsoda ősz – ki fogja végigélni,
 Nem bírom egy szikárabb változatban:

Nincs mód, hogy Varsót túlutazzam.

Mándy Iván

SÖTÉT DÉLUTÁN

Az utca vékony vonala a kedvetlen, öreg házak között. Öreg házak? Nem, ezeknek már nincs is koruk.

Női hang egy ablakból: – Azt azért nem mondanám, hogy rossz idő van.

Férfi: – Semmilyen idő sincs.

János megismétli a ház előtt: – Semmilyen idő sincs.

Olga, valahonnan az utca mélyéből: – Ez a délutáni sötétség! Többé már nem is lesz este. Fölösleges. Teljesen fölösleges.

János: – Olga!

Olga: – Tudod, mióta állok itt? Veled talán felmehetnék hozzá.

János: – Apához? De hiszen...

Olga: – Jó, jó, hát kirúgott. Enyhén szólva. (Kis szünet.) – Te is hozzá készülsz, vagy tévedek?

– Nem, dehogy... csakugyan oda készülök. – Megvonja a vállát. – Hova készülök én egyáltalán? Ki tudja, lehet, hogy már nem is lakik az Adriában.

– De ott lakik. Úgyszólván ki se mozdul. De te, Jánoska...

– Mi van velem?